

NOTOVÁNÍ S MLÁDKEM

Když jsme se seznámili s Ivanem Mládkem, už jsem byl trochu známější. Jednou mi po zkoušce povídá, jestli bych nemohl do rádia nazpívat jeho písničku *Švadlenka Madlenka*.

„Já ti teď zahraju melodii u piána a ty to zkusíš,“ povídá Ivan.

Když jsme dozkoušeli, tak mi říká:

„Ale jak to uděláme s textem? Víš co, já teď pojedu rychle domů, dám ten text do obálky a pošlu ti ho. A ty taky půjdeš domů a zítra ho budeš mít ve schránce.“

Já řekl, že je to výborný nápad, ale pak jsem dodal:

„A hele, Ivane, nebylo by lepší, když už ten text je tady a ty ho znáš, abych si ho vzal takhle z ruky do ruky a odvezl si ho domů sám?“

A Ivan říká: „No – anebo tak.“

Ivan mi často říkal, jak výborně intonuju, ale když jsme jednou nahrávali jeho písničku ve studiu v Plzni, tak na mě vyjel:

„Ty vole, ty tam furt zpíváš nějaký jiný noty!“

Tak jsem to zkusil a on zase, že tam zpívám něco jiného, než on napsal. A když to bylo asi popáté, tak povídám:

„Já se z toho zblázním!“

Ivan se zamyslel a nakonec říká:

„Člověče, ono to není špatný, co zpíváš ty. Tak víš co, já to podle tebe přepíšu...“

To by v životě žádný skladatel neudělal, aby podle interpreta přepsal noty. Ivan to ale udělal. V tom byl on úplně geniální.

Ivan bydlel v Mukařově a já tam za ním jezdil. Byli jsme spolu hlavně na silvestra. A taky jsme pak společně hodně jezdili hrát. On hrál na bendžo, já jsem zpíval a taky jsem něco kecal a byly z toho vždycky dvě hodiny.

Ivan je nadaný na spoustu věcí. Nedávno jsem mu volal a on teď zase maluje. Můj otec sice taky maloval obrazy, ale já už bych na to neměl. Dřív jsem to trochu zkoušel, takhle tužkou, ale že bych se pouštěl do malování obrazů, to ne.

Ivan je zkrátka taky trochu blázen. Jako já. A v tom se k sobě hodíme.

TISÍC MILENEK

Já měl strašně moc holek. To mi říkal i Šimek:

„Ty vole, všichni tady hučej do tý recepční, jak je krásná, a pak přijdeš ty, uděláš hehehe a jedinej s ní odejdeš na pokoj...“

Mě to dodnes nejde do hlavy, čím to bylo. Samozřejmě pomohla popularita, pak to šlo strašně lehko.

Taky jsem se dřív vyhecoval – měl jsem zvláštní dojem, že ty ženské potřebujou, aby je člověk oslovil a mluvil s nimi. Ale že by nějaká ženská sama od sebe šla po chlapovi, to nepřichází v úvahu.

Jestě dnes se občas za nějakou ohlídnu, ale jinak už je to minulost. A i kdyby k něčemu náhodou došlo, tak já už bych se nechytl.

Jedna redaktorka z bulváru to ale s těmi počty přehnala. Říkala mi, že Gott měl prý holek dva tisíce a jestli může napsat, že já jich měl tisíc. Tisíc milenek jsem rozhodně neměl, ale řekl jsem jí:

„Klidně to napište, mně je to úplně jedno.“

A teď mi sem tam volají z různých novin a říkají:

„Vy jste jich měl vážně tisíc...?“

S Gottem jsem se o tom několikrát bavil a říkal mu:

„Člověče, tak už se taky ožeň.“

A on: „Vždyť už na tom pracuju...“

„Tak to je dobře, protože tohle je na prd.“

Než se chlap usadí, musí mít pár ženských, jinak je to pak v háji a rozvede se. Jednu ženskou na celý život chlap mít nemůže, to je proti přírodě. Skoro žádná zvířata to tak nemají, aby samci měli pořád jednu a tu samou samičku. To není normální.

Přírodovědec Julius Komárek o tom napsal už před 70 lety překrásnou knihu *Milování v přírodě* – kromě labutí a ještě jiného ptáka žijí všechna zvířata promiskuitně. Nic takového jako věrnost v přírodě neexistuje. To si vymysleli až křesťani, který bůhvíkolik stovek let po Ježíši Kristovi začali dělat pořádek – a my jsme to odskákali.

Gottovi jsem poradil, ale jinak se tomuhle vyhýbám. Se mnou se chtělo radit hodně lidí, ale pak se to často otočilo proti mně – třeba když se mě jeden ptal, jestli se má rozvést, já mu to doporučil, jenže oni se pak zase dali dohromady a byli na mě naštvaní. Tohle už nikdy nesmím udělat a taky jsem to pak dodržel.

Vždycky si říkám: Nikomu nikdy nerad'.